

ใจเปลือรัก

เขาเสียความสงบสุขในชีวิต
เพื่อความสุขตราบเท่าที่มีลมหายใจ
จะไม่คุ้มได้อย่างไร

ลักษณะปรีชา

1

คุณหมอเบ๊เบ๊

ภายในห้องคลอดมีเสียงร้องไห้ดังลั่น รวากับพยาบาล ไปปรับกวนนิทรารมณอันแสนสุข นายแพทย์ซึ่งคอยลุ้นอยู่ห่างออกไป แอบปาดเหงื่อ ด้วยไอ้เพื่อนตัวแสบซึ่งเป็นพ่อของเจ้าหนูที่แผดเสียงดัง ถึกๆ เอ๊ย อุแ่วๆ นั้นขอร้องให้เขาเข้ามาด้วย ชายหนุ่มส่งสายตา ให้กำลังใจเพื่อนร่วมอาชีพ ซึ่งแพทย์ที่ท่าคลอดถูกระบุให้เป็นหญิงเท่านั้น ชายหนุ่มกลืนยิ้มเมื่อแลเห็นสีหน้าซีดขาวของเพื่อน พยาบาลคุ้มทารก ตัวน้อยส่งให้ผู้เป็นพ่อ น้ำตาที่เอ่อคลอหน่วยตาคมทำให้เขายิ้มกว้าง แน่ใจว่าความปลอดภัยยินดีนั้นท่วมท้นอยู่ในอกไม่แพ้กัน

ทว่า...เสียงเฮลิคอปเตอร์ห้องคลอดเบรกความปรีดาของผู้คน ช่างไนไปชั่วขณะ ‘พรรยาชล’ ซี่ตัวเองเมื่อเพื่อนสนิทอย่าง ‘คาวี’ พักกพเหิด หน้ามาทางเขา นายแพทย์หนุ่มทำท่าถอนใจก่อนจะพยักหน้ารับด้วย สีหน้าระอา

ด้านนอกห้องยังคงวุ่นวายและมีเสียงโหวกเหวกจนคนเพิ่งเปิด ประตูออกมาแอบสงสัย ว่าตกลงที่นี่เป็นโรงพยาบาลหรือตลาดสด กันแน่ แล้วนั่น...อะไร ดวงตาคนสินิลหรือลงเพื่อจับภาพตรงหน้า ชายหนุ่มสองคนยื้อยุดกันด้วยการรัดคอ คนรัดคอทำหน้านิ่งติดจะเหยี่ยม ส่วนอีกคนร้องกรี๊ด เอ๊ย โวยวายเรียกพ่อแม่ให้มาช่วยเหมือนเด็กๆ

ซึ่งดูจากรูปร่างกับท่าทางแล้วค่อนข้างไปทาง ‘เด็กปัญญาอ่อน’

พระราชลัญจกรทุกคนเป็นอย่างดี ทั้งหมดคือครอบครัวของ ‘บุษบา’ ภรรยาควาญ หญิงสาวมีพี่น้องถึงแปดคน แรกทีเดียวที่รู้ เขาถึงกับตาโต แน่نونว่าสังคมไทยสมัยก่อนนั้นมีลูกแปดถึงสิบคนไม่ใช่เรื่องแปลก แต่สมัยที่ข่าวของแพงหูฉี่ก็ยากนักที่จะพบครอบครัวใหญ่ อย่างที่คนมักพูดกันว่ามีลูกมากมักยากจน กระนั้นการมีลูกมากก็ไม่ได้ทำให้ครอบครัวพาเบรกลาสได้รับผลกระทบ ควาญเคยเล่าว่าฟาบีโอ พ่อของบุษบาเป็นถึงเจ้าของโรงแรมหกดาวที่มีสาขาอยู่ทั่วโลก

“พีน้าค้ำงง ช่วยน้องเหนด้วยยย”

เจ้าของชื่อทำหน้าเหยเก ‘มันลากเสียงชะยาวเลย’

“โซคมันทำร้ายยย...เหน”

‘ออย...ไอนี้ตัวโตยังกับยักษ์ปักหลั่น ทำไมทำเสียงอ่อนได้สมจริงขนาดนี้’

“พอๆ โซคเล็กแกล้งน้องได้แล้วลูก” ลีลาวดีขัดขึ้น

พระราชลซึ่งยืนมองอยู่ถึงกับกลืนน้ำลายดังเอือก นั้นแกล้งทำหอรกหรือ เขาเห็นสีหน้า ‘มหาโซค’ แล้วคิดว่าอีกฝ่ายกำลังฆ่า ‘มหาเสนห์’ จริงๆ เสียแล้ว

“หลานละครับพีน้า” ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่พอๆ กับพีมหาเดินเข้ามาถามพระราชลอย่างสุภาพ

นายแพทย์หนุ่มคลี่ยิ้มน้อยๆ ให้ ดูเหมือน ‘พุทธชาติ’ จะเป็นคนเดียวในครอบครัวที่เรียกเขาสั้นๆ ว่า ‘น้า’ ซึ่งเขาชอบให้เรียกแบบนี้มากกว่า ‘น้าค้ำง’ เพราะดูสาวแตกเกินไป

พยายามลุ่มทารถตัวน้อยออกมาพอดี พระราชลเลยไม่ทันตอบคำถาม เพราะมวลมหาชนคนป่วนโลกเฮโลกันไปกลุ่มรวมเจ้าตัวเล็กเสียแล้ว ชายหนุ่มแอบถอนหายใจอย่างไม่รู้ว่าแท้จริงโล่งอกหรือหนักอกแทนเพื่อนกันแน่ ควาญนะสันโดษมาแต่ไหนแต่ไร แต่...ครอบครัว

บุษบาณีลี หาคำว่า ‘สงบ’ ไม่เจอจริงๆ

ด้านหลังโรงพยาบาลเป็นที่ตั้งของชุมชน ‘เป็นใจ’ ซึ่งแบ่งเป็น

เป็นใจซอยหนึ่ง เป็นใจซอยสอง สลับซ้ายขวา เป็นใจซอยห้า จะมีหอพักชื่อ ‘กึ่งไม้’ ตัวตึกสี่ล้นสูงสี่ชั้น โดยหนึ่งชั้นจะมีเพียงห้าห้อง ซึ่งห้องพักกว้างขวางสมราคาเช่า

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นภายในห้องนอนสี่เทาอ่อน เจ้าของห้องนุ่งผ้าขนหนูออกจากห้องน้ำ เวลาบนหน้าปัดเป็นช่วงตีห้า ชายหนุ่มกอดปิดเสียงก่อนเดินผิวปากไปยังตู้เสื้อผ้าหน้าห้องน้ำ หยิบเชิ้ตสีขาวและกางเกงสแล็กส์วางบนเตียง อาชีพหมอบำป๋องต้องแต่งตัวให้ภูมิฐานเพื่อเสริมสร้างความสำเร็จ ใครอยากจะรักษากับหมอบที่แต่งตัวชกมกไม่สุภาพกันแล้ว

‘นายแพทย์ หม่อมหลวงพระราชล กุลวารี’ ในวัยสามสิบเอ็ดปี จบอนุสาขากุมารเวชศาสตร์ โรคระบบทางเดินหายใจ และได้ประจำอยู่ที่แผนกกุมารเวชในโรงพยาบาลประจำจังหวัดแห่งหนึ่งทางภาคอีสาน จักรยานสี่ชมพุลายคิดดีคือพาหนะคู่ทุกข์คู่ยากของพระราชล เขาไม่ได้เลือกสีและลายเอง เพราะได้รับตกทอดมาจากแพทย์หญิงรุ่นพี่ซึ่งย้ายกลับไปทำงานที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ หลายครั้งที่คิดจะยกให้น้องเรลิตเดนต์¹ แต่หลายคนก็ปฏิเสธ เนื่องจากต้องการรักษาภาพลักษณ์แมนๆ ของตัวเองไว้ ซึ่งเหตุผลเหล่านั้นฟังไม่ขึ้น พระราชลไม่หวังเรื่องถูกมองเป็นเกย์ เพราะมั่นใจในความแมนของตัวเอง

เสียงกระดิ่งดังกึ่งจริงกึ่งตลอดทางที่รถจักรยานแล่นออกจากซอยเป็นใจห้าเข้าสู่ถนนหลักที่กั้นสองฟากซอย เรลิตเดนต์บางคนก็

¹เรลิตเดนต์ Resident แพทย์ประจำบ้าน หรือแพทย์ที่ศึกษาต่อเพื่อเป็นแพทย์เฉพาะทางสาขาใดสาขาหนึ่ง

ออกเเวแล้วก็สิ้นกระดิงจักรยานหักท่ายรุ่นพี่ รวมถึงพยาบาลทั้งหลายที่ออกเเวเวลาเดียวกัน เรียกว่าชอยเป็นใจหนึ่งถึงแก่นี่ส่วนใหญ่เป็นที่พำนักของหมอและพยาบาลก็ว่าได้

พระราชลจจอดจักรยานแล้วเดินขึ้นตึก แม้จะย้ายมาได้ไม่กี่เดือน เขาก็รู้สึกชอบที่นี่ ชายหนุ่มส่งยิ้มให้เพื่อนร่วมแผนกที่เดินหน้าซีดมาแต่ไกล เมื่อคืนคงเจอเคสหนักถึงได้หน้าซีดอย่างกับคนอดนอนมาทั้งคืน โรงพยาบาลแห่งนี้มีกุมารแพทย์ทั้งหมดสี่คนคือแพทย์หญิงนิศมา แพทย์หญิงดาวิชา นายแพทย์ภัทรศัย และตัวเขาเอง แบ่งเวรกันเดือนละเจ็ดวัน ซึ่งตอนนี้เป็นเวรของนายแพทย์ภัทรศัย

“ไม่ต้องมาเยี่ยม ขอแข่งให้แกงานยุ่ง” ภัทรศัยพาลใส่คน ‘ดวงคุณชาย’ เนื่องจากไม่ได้นอนครบยี่สิบสี่ชั่วโมง เมื่อคืนเป็นวันโลกาวินาศสำหรับภัทรศัยโดยแท้ เกิดอุบัติเหตุรถทัวร์ประสานงากับรถยนต์มีผู้บาดเจ็บทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่กว่าสิบราย และเพราะได้ยินพยาบาลเวรชูปซิกัน เขาจึงไม่แปลกใจที่พยาบาลไม่โทร. ตามไ้คุณหมอน้ำค้าง

‘ไม่ต้องโทร. ไปตามหมอน้ำหรือก แคะหมอเอก หมอดัน และหมอกัทท์ก็เอาอยู่แล้ว ปล่อยให้หมอน้ำนอนพักผ่อนให้เต็มที่เถอะ พรุ่งนี้จะได้พาหน้าหล่อๆ สดใสมาให้เราได้ยิ้มให้ชุ่มหัวใจ’

“ขอบใจ แต่งานผมยุ่งทุกวันอยู่แล้ว” คนโดนแข่งบอกอย่างขบขันท่าทางของเพื่อนซึ่งขึ้นชื่อว่า ‘ดวงเย็น’ เข้าเวรที่ไรเป็นต้องมีคนป่วยเยอะทุกที จนหมอและพยาบาลต่างแลกเวรหนึ่กันให้ควัก

² Round ward การตรวจเยี่ยมคนไข้ในหอผู้ป่วยเพื่อดูอาการที่เปลี่ยนแปลงในแต่ละวัน (อ้างอิงข้อมูลจาก <http://www.doctor.or.th/article/detail/6195>)

³ แผนกกุมารเวชกรรม แบ่งออกเป็น 2 แผนกย่อย คือ นิวบอร์น (New Born) เด็กแรกเกิดหรือทารก และเด็กโต นับรวมตั้งแต่เด็กตัวเล็กๆ จนถึงอายุ 15 ปี หากอายุมากกว่านี้ต้องย้ายไปแผนกอายุรกรรม

ชายหนุ่มเริ่มรายนต์เวิร์ด² ตรวจเยี่ยมคนไข้แผนกนิวบอร์น³ ตั้งแต่หกโมงเช้า จากนั้นตรวจต่อที่แผนกผู้ป่วยในตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า พอเก้าโมงก็ประจำที่แผนกไอพีดี⁴

ทั้งๆ ที่ยังเข้าแต่หน้าโรงพยาบาลเริ่มมีผู้คนเดินเข้าออกกัน ไม่ขาดสาย หลายคนรีบมาจองคิวเพื่อรอรับการตรวจรักษา บ้างก็มาเป็นเพื่อน พระราชลขอบชีวิตที่นี่ แม้สำหรับคนอื่นมันไม่เจียบสงบและออกจะวุ่นวายเมื่อคนไข้เยอะ แต่เขากลับชอบ นอกเหนือจากนั้นคือได้ดูแลตากับยายซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ไปเกือบหกสิบกิโลเมตร จะว่าไกลก็ไกล แต่พระราชลขกลับรู้สึกว่ามันไม่ไกลเลย วันหยุดเขาจึงมักขลุกอยู่กับตากับยายของตัวเอง

และเมื่อคิดถึงความหมายของชื่อคุณหมอร่วมแผนก เจ้าของริมฝีปากบางที่เหล่าพยาบาลต่างลงความเห็นว่ายาวแดงกว่าอิสตรีก็ยิ้ม

นิศมา หมายความว่า สงบสุข

ดาวิชา หมายความว่า สวรรค์

ภัทรศัย หมายความว่า อยู่อย่างมีความสุข

เขาเหมารวมความหมายชื่อผู้คนรอบตัวเป็น ‘อยู่อย่างสงบมีความสุขเหมือนขึ้นสวรรค์’ ชายหนุ่มปรารถนาใส่ความสงบสุขแบบนี้ อยู่ต่อไปอีกนานๆ เพราะตั้งแต่กลับมาประจำที่นี่อย่างเต็มตัวและพบปะเพื่อนสนิทอย่างคาวี เขาก็สังหรณ์แปลกๆ ว่าความ ‘สงบ’ นั้น กำลังจะหายไป

รถมอเตอริไซค์ยี่ห้อคาซาคิ รุ่นปีวัน สีดำแล่นมาตามถนนลาดยางมะตอยในฟาร์มมากบารมี สองข้างทางมีต้นชัยพฤกษ์และราชพฤกษ์ขึ้นอยู่เต็ม ริมฝีปากบางของคนขับยิ้มเมื่อรถแล่นผ่าน

⁴ Out Patient Department (OPD) หรือ แผนกผู้ป่วยนอก

บริเวณที่มีต้นชัยพฤกษ์ ครั้งหนึ่งที่นี่เคยเป็นสถานที่ถ่ายภาพพีรเวดดิ้งของคาวีกับบุษบา เขาเห็นภาพถ่ายแล้วประทับใจไม่สร่างซา ทั้งสามด้านของฟาร์มมากบารมีแห่งนี้โอบล้อมด้วยภูเขา มีทุ่งหญ้ากว้างสำหรับเก็บเกี่ยวไปเลี้ยงโค

พระราชลจจอตระถที่หน้าบ้านสไตลวิกตอเรียสีฟ้าหลังใหญ่ จู่ๆ คาวีก็โทร. ตามตัวเขาด่วน อีกทั้งขู่ว่าถ้าไม่มาภายในหนึ่งชั่วโมงจะฆ่าตัวตายด้วยการใช้ไม้บรรทัดเหล็กเชือดคอตัวเอง เอ็ม...แรกทีเดียวพระราชลถึงกับหัวเราะก๊าก แต่ก็แค่ชั่วคราวเท่านั้น กิตติศัพท์ในเรื่องนี้เขาได้รับการบอกเล่าเก้าสิบจากสองพี่น้อง ‘มะ’ อย่างมะยมกับมะกอก ซึ่งเป็นคนสนิทของคาวี จากนั้นก็รู้จากปากบรรณอีกที่ เขาจึงรีบมาเพราะกลัวเพื่อนเครียด ฆ่าตัวเองนะไม่เท่าไรหรือหอก วันดีคืนดีเดี่ยวจับลูกเมียปาดคอละแยะแน่

คนที่เพิ่งเลิกงานถอนหายใจดั่งเฮือก ถึงบ้านตากับยายไม่ถึงสิบนาทีก็โดนตามตัวเสียแล้ว บ้านตาเสือกกับยายจำเนียรของเขาตั้งอยู่ในหมู่บ้านโคกอีเม็งซึ่งอยู่ติดกับหมู่บ้านดงมะเฟือง คาวีกับเขาเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่มัธยมต้น แม้ต้องแยกย้ายไปเรียนต่อก็ยังติดต่อกันอยู่ตลอด คาวีเลือกเรียนเกี่ยวกับการเกษตร ส่วนเขาสอบติดแพทย์

“น้ำค้างง...” เรียกชื่อเขาได้สยของขนาดนี้ไม่ได้หลุดออกจากปากใครหรือหอก นอกจาก...ไอ้เพื่อนชั่ว!

“บอกก็ที่แล้วว่าอย่าเรียกเต็มๆ เรียกน้ำอย่างเดียวก็พอ”

คนเป็นแกนนำในการเรียกรีบยืมประจบ “เออน่า มึงก็อย่าซีเรียสให้ถูกลุ่มคนเดียวพอ”

“อะไร ตกลงซีเรียสหรือลุ่ม” นายแพทย์ที่ถูกตามตัวถามอย่างหงุดหงิด ปกติแล้วเขาใจเย็นเป็นน้ำสมชื่อ แต่พักนี้อยู่ใกล้คาวีที่ไร เขามักร้อนนอกร้อนใจอย่างกับอีกฝ่ายจะหาเรื่องมาให้ อย่างไรก็ตาม

“ทั้งสองอย่าง น้ำค้าง...มึงรักกูไหม”

คนถูกโยนคำถามใส่ทำหน้าเบ้เหมือนได้เผือกร้อน

“ทำไมถามแบบนี้ คิดลึกนะเว้ย”

“บ้าสิ ไอ้เน! คนยิงซีเรียสอยู่” คำว่ามีสีหน้าจริงจังจนคนถูกตามตัวซັกสงสัย

“ตกลงเรียกมาทำไม”

“เรียกมาให้ช่วยดูแล ‘เด็ก’ ให้น้อย” เจ้าของฟาร์มมากบารมีพูดเสียงอ่อน ถ้าไม่คิดว่าหน้าตึก เอ๊ย เกือบละก็ จะทำตาปริบๆ แถมให้

“หือ ลูกนายนะเหรอ” ชายหนุ่มหมายถึงสมาชิกใหม่ของบ้าน

“เปล่า น้องเมียนะ”

“หา! คนไหน โตกันหมดแล้วนี่”

“อย่าง...ยังไม่โต น้องเหน่ น้องไซค น้องลาภยังเด็กอยู่เลย”

“ไอ้ตึก! นายจะบ้าหรือไง เด็กที่ไหนมันสูงร้อยแปดสิบกว่า เรียกพวกมันว่ายักษ์ฉันทันยังเชื่อเลย”

‘ควายโหดละไม่วา!’ คำวีทำเสียงเฮอะในลำคอและแอบพูดต่อในใจ

“นายเป็นหมอประจำอะไรวะ ถึงได้มองไม่ออกว่าน้องเมียนั้นะยังเด็กเด็ก” เจ้าของฟาร์มมากบารมียิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนพูดต่อ “เด็กปัญญาอ่อนนะรู้จักไหม ตัวใหญ่เป็นยักษ์ปักหลั่นก็จริง แต่สมองนี่...เท่าหัวนิ้วโป้งตีนกูเลย” คุณพ่อลูกอ่อนที่หวังทั้งลูกและเมียพูดใส่อารมณ์สาบานว่าไม่ได้เกลียดน้องเมียจริงๆ เพียงแต่พังก์นี้โคตรรำคาญ!

“อ้อ มีปัญหาทางสมองนี่เอง มีน่าล่วงวันก่อนเห็นเล่นกันรุนแรง” อีกคนเอออออย่างทีน้อยครั้งจะทำ เขากับคำวีเหมือนน้ำกับไฟก็ว่าได้ คนหนึ่งใจเย็นเหมือนน้ำสมชื่อ อีกคนร้อนดั่งไฟที่พร้อมจะแผดเผาทุกอย่างตรงหน้า

“เออติ แกรู้ใหม่ตอนนี่พวกมันจัดเวรยามผลัดเปลี่ยนกันมานอนเฝ้าเมียฉัน”

พระราชชลเล็กก็วกก่อนหัวเราะลั่น เข้าใจสาเหตุที่เพื่อนเคียดแล้ว

“ฉันคงดูแลน้องเมียนายไม่ได้หรอก อย่าลืมนั่นตัวโตกว่าฉันเกิดทำให้พวกมันโมโห ไล่แฝดคนพี่นั่นจับฉันหักคอขึ้นมาจะชวยไป”

ถึงออกปากปฏิเสธลั่นขนาดไหน ในที่สุดคาวีก็ลากพระราชชล

เข้าบ้านจนได้ เสียงแข็งแซ่ภายในห้องรับแขกทำให้แพทย์หนุ่มแอบระบายลมหายใจ วันนี้พี่สาวพี่เขยลูกพี่ลูกน้องของบุษยามาเยี่ยมอย่างพร้อมหน้า

“อะไรจะวุ่นวายขนาดนี้วะครับ” พระราชชลเองมีพี่น้องรวมทั้งเขาทั้งหมดสี่คนซึ่งคิดเป็นครึ่งหนึ่งของครอบครัวฟาเบรกลาส แต่ความวุ่นวายยังไม่ได้เศษเสี้ยวของครอบครัวนี้ เขาเข้าใจเลยถ้าคาวีจะเคียดคาวีเป็นลูกคนเดียว เจอแบบนี้ก็ต้องจิตตกไม่น้อย

พระราชชลถูกคาวีลากขึ้นชั้นบนของบ้านเพื่อมาพบกับภาพที่เอ๋ม...เขาบรรยายไม่ถูกเลยทีเดียว ระหว่าง ‘นาร์ก’ กับ ‘นำหวาดกลัว’

“จ้ะจ้ะเชื่อปะแปะ กระเทาะหน้าแว่น พายเรือออกแอ่น สาวๆ หนุ่มๆ อาบน้ำทำไหนด อาบน้ำทำวัด...”

ทารกอายุห้าวันห่อปากหวอดๆ ไม่ได้นำพาต่อเสียงหยอกล้อของคุณอาหนุ่มที่กำลังเขี่ยแก้มน้อยๆ เล่นอย่างเบามือ สายตาดหลายคู่ต่างมองมาด้วยความรู้สึกหลากหลาย ส่วนใหญ่แล้วเปลี่ยแกมระอากับความรั้วของคุณอาหนุ่มนามมหาเสน่ห์

“พอเถอะเห่ รำคาญแทนหลานวะ” มหาโชค พี่ชายฝาแฝดปราง

“นั่นสิ หลานรำคาญจนหวาดหลายทีแล้วยังไม่เลิกปล้ำม” มหาลาภหนึ่งในแฝดสามล่ำทับตามอย่างเห็นด้วย

“พ่ล่ำมบ้ำพ่ล่ำมบออะไร เค้ากำลั้งกล่อมหลานอยู่ไม่เห็น
เหรอ” หนุ่มทรงเสนหึหันมาค้อนพี่ชาย

“กล่อมพ่ร่งเม็งสิ”

คนเป็นพ่อที่นั่งห่างออกไปสะดุ้ง เมื่อลูกชายพาดพิงมา ‘ฟาบีไอ้’
ค้อนส่งมาบ้าง ทะเลาะกันที่ไรพาดพิงถึงพ่อทุกที

‘ไอ้ลูกเวรรร’

“พ่อกูก็พ่อเม็งนั่นแหละ” คนพิศมัยคำหยาบเถียงฉอดๆ พร้อม
หันไปยิ้มให้คนทำตาเขียวบัด “คุณป้าไม่ต้องมามองเหน่เลยนะ โชค
มันเล่นก่อน”

“แล้วใครมันตามล่ะ” มหาโชคแก้ตัว เสหลบดวงตาเรื่อรอง
ของผู้เป็นพ่อ

“พ่อกันทั้งหมดแหละไอ้ลูกเวรรร”

เจ้าของมือบางพาดเผียะที่ต้นแขนฟาบีไอ้ “พ่อกันทั้งพ่อทั้งลูก
นั่นแหละ” ลีลาวดีหยิกต้นแขนสามีอีกที “ออกไปข้างนอกให้หมดเลยนะ
เดหลีกับหลานจะได้พักนอน” ไล่ทั้งลูกและสามีแล้วทำเมินไม่เห็น
สายตาออกอ้ออันสี่คู่ที่เพียรส่งมาให้

“ผมเห็นด้วยนะครับ ตั้งแต่เข้าตรู่เดหลีกับลูกยังไม่ได้พักเลย”
คาวีสำทับอย่างเห็นด้วย ทั้งแอบส่งสายตาขุ่นเคืองให้สามแฝด เขารู้สึก
รำคาญสมาชิกรอบครวัชบุษบาอยู่เล็กน้อย เพราะตั้งแต่ครอบครัว
ภรรยามาก็ุ่นวายจนเขาไม่มีเวลาอยู่สองต่อสองกับภรรยา เรียกว่า
ตั้งแต่ลูกพันท้อง คนพวกนี้ที่มารอให้กำลั้งใจก็เฝ้าตามติดภรรยาและ
ลูกน้อยของเขาแทบตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ถ้าไม่คิดในแง่ร้ายเกินไป
ชายหนุ่มก็สงสัยว่าพวกเขาเหล่านี้จัดเวรยามผลัดกันเฝ้าภรรยาและ
ลูกน้อยของเขาเลยนะเนี่ย

กลัวเขาเอาลูกไปทำกุมารทองหรือไงก็ไม่รู้!

“อุบ๊ะ กล้าไล่ฉันเหรอ” คนไม่ปลื้มลูกเขยเท่าใดนักตบเข้า

ดังคาดอย่างไม่พอใจ

“คุณแม่ยายไล่ต่างหากครับ คุณพ่อตาอย่าพาล” ลูกเขย
ถึกเถื่อนเถียง แน่นอนว่าความไม่ลงรอยกันของพ่อฝ่ายหญิงและฝ่ายชาย
ยังคงหลงเหลืออยู่บ้าง บรรณเป็นไม้เบื่อไม้เมากับฟาบีโอ พ่อมีหลาน
ทั้งสองจึงมักใช้เวลาว่างถึกเถียงกันว่าเด็กชายบารมีนั้นเป็นหลานตา
หรือหลานปู่ ซึ่งจริงๆ ก็เป็นทั้งสองอย่าง แต่ผู้เฒ่าก็ยังไม่ยอมถึกเถียง
กันอยู่บ่อยๆ คาวีเข้าใจความห่วงใยของฟาบีโอ แต่บางครั้งชายหนุ่ม
คิดว่ามันมากเกินไปจนอึดอัด เช่นเรื่องที่พ่อตาหอบหมอนหอบผ้าห่ม
มานอนเฝ้าลูกสาวถึงข้างเตียง ไหนจะสามแปดที่เฮโลกันมานอนเฝ้า
หลานอีก ตอนนีห้องนอนของเขาแทบไม่มีที่เดิน กลางวันก็แม่ยายกับ
ญาติๆ กลางคืนก็พ่อตากับน้องภรรยา อย่างนี้เขาจะมีเวลาโอ้ภรรยา
คนสวยได้อย่างไร ตั้งใจจะจับรับขวัญที่กลับบ้านก็ทำไม่ได้

“ซิชะ ใส้...”

“ฟาบีคะ ต่อหน้าหลานอย่าพูดคำหยาบ แล้วก็ออกไปข้างนอก
กันได้แล้ว” ลีลาวดีแหวพร้อมไล่ส่งอีกครา ทำให้ฟาบีโอไม่พอใจ ภรรยา
เขาทำท่าอวยลูกเขยตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ยิ่งนานวันก็ยิ่งปลื้มและเข้ากัน
เป็นปีเป็นขลุ่ย เขาละเหม็นชี้หน้าใส้ลูกเขยถึกนี้จริงๆ

“คอยดูเถอะ ผมจะหาลูกเขยสุขภาพและดูดีกว่าใส้ถึกนี้อีกหลาย
ร้อยเท่าให้ได้ ถึงตอนนั้นใส้เขยใหญ่กับเขยรองมันต้องตกกระป๋อง”

คุณพ่อที่มีความตั้งใจค้นหาลูกเขยเองกล่าว ตั้งแต่ลูกสาว
สองคนแรกหาสามีเอง คนสูงวัยที่หมายมั่นจะให้ลูกๆ อยู่บนคาน
ก็พืดพืดไม่พอใจ ทั้งๆ ที่สองหนุ่มก็เป็นคนดีแถมยังได้รับความสนใจ
มากๆ ในหมู่สาวๆ กระนั้นก็ยังไม้ถูกอกถูกใจพ่อตา ฟาบีโอที่มีทีสิ
กับลูกดิบเถื่อนของลูกเขยคนรองกวาดสายตาไปทางลูกสาวอีกสองคน
ที่ยังไม่แต่งงาน

พระชะลซึ่งอยู่ในห้องหันไปมองลูกสาวอีกสองคนของฟาบีโอ

ชายหนุ่มคลี้อยม่ออนเมื่อเห็นหนึ่งในนั้นทำหน้าบึ้งและมองผู้เป็นพ่ออย่างหวาดระแวง เธอผู้นั้นสวมเสื้อยืดพอดีสีเหลืองสด กางเกงขาสั้นสีดำโซวีตเรียบง่าย แรกเจอนั้นพระราชชลยอมรับว่าสะอึดตากับเรือนร่างและใบหน้าที่มีเครื่องหน้าสวยสด ผมเธอนี้น้ำตาลสลวยเป็นลอนงาม ดวงตามีสีฟ้าล้อมกรอบด้วยแพขนตาต่างอนยาว

แต่ก็นั่นแหละ มีบางอย่างในตัวเธอที่บอกเขาว่า ‘ไม่ควรยุ่ง’ ชายหนุ่มมองรอบห้องแล้วอมยิ้ม อาจเป็นบุคคลเหล่านี้ก็ได้ที่ทำให้เขาละความสนใจจากหญิงสาวอย่างง่ายดาย ตราบใดที่เขายังปรารถนา คำว่า ‘สงบสุข’

ในที่สุดควีก็ได้อยู่กับภรรยาและลูกน้อยตามลำพัง โดยพระราชทำหน้าที่เป็นสารตีพาหนุ่มๆ สาวๆ ไปเที่ยวตลาดนัดยามเย็น ซึ่งจริงๆ แล้วมะยมหรือมะกอกคนสนิทของควีก็ทำได้ แต่ทำไมต้องเป็นเขา ชายหนุ่มถอนหายใจเป็นรอบที่สิบตั้งแต่มาที่ฟาร์มมากบารมีหนุ่มสาวทั้งหมดยกเว้นบัวสวรรค์ซึ่งกำลังตั้งครรภ์และจะเดินทางกลับบ้านพร้อมนี้ต่างแยกย้ายกันเดินดูของ พระราชเห็นพุทธชาดโอบกอดน้องสาวฝาแฝดประหนึ่งคู่รักแล้วอดยิ้มขำไม่ได้ สองหนุ่มสาวเป็นแฝดที่หน้าตาคล้ายคลึงกัน หากเป็นคนอื่นก็คงเข้าใจว่าเป็นคู่รักมากกว่าพี่น้อง เพราะการแสดงออกของฝ่ายชายชวนให้คิดอย่างนั้นเสียมากกว่า ชายหนุ่มนั่งมองสองแฝดจนลับสายตา เขาเองก็มีพี่น้องทั้งหมดสี่คน โดยเขาเป็นคนที่สาม พ่อซึ่งเป็นถึงหม่อมราชวงศ์ปรารถนาลูกสาวมาอุมชู แต่ก็ไม่สนใจเพราะลูกสี่คนล้วนเป็นผู้ชาย หม่อมหลวงชลนที หม่อมหลวงชลาชล และหม่อมหลวงชลธิ ตอนนี้ทั้งสามพำนักอยู่ที่วังกุหลาบกับผู้ให้กำเนิด

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ดึงชายหนุ่มออกจากภวังค์ เมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอก็ยิ้มกว้าง

“ว่าไงครับพี่”

“นายอยู่ไหน เมื่อเช้าพี่โทร. ไปไม่รับสาย” เสียงหอมมหลวงซลนที่พี่ชายคนโตดังมาตามสาย

“อ้อ ผมรวนตัวออร์ต ไม่ได้พกโทรศัพท์ไปด้วย ตั้งใจจะโทร. หาพี่คนนี่เหมือนกัน”

“อย่ามัวแต่ทำงานจนลืมนดูแลสุขภาพตัวเองนะ” คนเป็นพี่มักเตือนทุกครั้ง อาชีพแพทย์นั้นต้องพร้อมสำหรับดูแลผู้ป่วยอยู่เสมอ ทำให้บางครั้งถึงกับต้องอดหลับอดนอน

“คร๊าบ...ว่าแต่ที่โทร. มาเนี่ยเพื่อจะบ่นอย่างเดียวหรอ” คนที่มีชื่อเล่น ‘หญิง’ ที่สุดในบรรดาพี่น้องถาม พวกเขาสี่พี่น้องมีชื่อเล่นแปลว่าน้ำเหมือนชื่อจริง น้ำพุ น้ำหมอก น้ำค้าง และสุดท้ายชื่อสมกับผู้ชายที่สุดคือ เจ้าริหรือหอมมหลวงซลนนั่นเอง

“เปล่า จะบอกว่าแม่คิดถึง ถ้าว่างก็อย่าลืมมากกรุงเทพฯ ด้วย ไม่ใช่ให้แม่เป็นฝ่ายไปหาตลอด” เป็นพี่หรือเป็นพ่อกันแน่ พรระชลดคิดในใจอย่างขบขัน

“โอเค ไว้ผมว่าจะขึ้นไปอ้อนแม่สักสองสามวัน อย่าลืมนะผมก็กลัวเป็นหมาหัวเน่าเหมือนกันนะ” คนเป็นน้องกระเซ้าอย่างอารมณ์ดี กอปรกับสามมหาเดินกลับมาที่รถ ชายหนุ่มจึงต้องขอวางสายเพื่อเตรียมรับมือกับความกวนโอ๊ยของพวกวายร้าย

“พี่น้ำค้าง ที่พี่พาเรามาเดินตลาดนัดเนี่ย เป็นแผนของพี่อีกใช่ไหม” มหาเสนห์ที่เรียกพี่เขยอย่างสนิทสนมถามขึ้น

“เปล่า พี่อาสาตัวเอง”

“จริงอะ ดูรักเพื่อนจังเลยเนอะ เพิ่งกลับจากทำงานแท้ๆ แทนที่จะพักผ่อน กลับวิ่งแจ้นมาหาเพื่อนถึงบ้าน คงจะว่างงานน่าดูเนอะ เราไปสอบเป็นหมอบ้างดีไหม” น้องชายคนเล็กหันไปขอความเห็นพี่ชายฝาแฝดทั้งสอง ซึ่งก็พยักหน้ารับ

แต่คนเป็นหมอมจริง ๆ กลับกู่ร้องอยู่ในใจว่า ‘อย่าเลี้ยงยย’ ดูท่า
ทั้งสามจะมีอหังการตื้นตื้น แกมลักษณะท่าทางไม่ใช่คนมีจิตใจ
เอื้ออารี เขาละสงสารคนไข้

“อืม งานดีเงินสบายอย่างนี้น่าสนใจ” มหาโชคทำหน้าที่เป็น
ลูกคู่รับส่งกับน้องชาย

‘สบายพร้อม!’ คนเป็นหมอสบถในใจ เดิมก็ไม่พิสมัยคำพูด
หยาบๆ มาแต่ไหนแต่ไร แต่มีพักหลังนี้แหละที่สลับบ่อยครั้ง ดูท่าจะเป็น
โรคติดต่อกันทางลมหายใจ

“งานดีเงินน้อยไม่สบายหรือครับ รับผิดชอบชีวิตคนไม่ใช่งาน
สบาย และไม่ใช่งานที่ใครจะมาทำเล่นๆ ก็ได้ ใจต้องรักครับน้องๆ”

“อู๋ย...พ่อพระ!” ให้ทายว่าใครพูด พระชะลัดฟันกรอดๆ ด้วย
ความมั่นใจ ยิ้มอะไรก็ได้กวตืนกันขนาดนี้

“สรุปว่าที่พี่พาพวกผมมานี้เป็นแผนของพี่ควีซีใหม่” มหาลาก
ที่พูดน้อยถามขึ้น

พระชะลัดจ้องหน้าหนึ่งในสามแปดแล้วแอบคิดเล่นๆ แต่จริงจังว่า
ไอ้พวกนี้หลอเถื่อนๆ ก็จริง แต่...หน้าแก่่มากเลย! ควีซียังคงบอกว่า
เขาหน้าอ่อนกว่าไอ้พวกนี้เป็นสิบปี

“อืม ปล่อยให้มันอยู่กับเดหลีมั้งเถอะ เดี่ยวขาดใจตายไป
เสียก่อน”

“ตายก็ดีดี เดี่ยวเราเอาหลานมาเลี้ยงเองเนอะ โชคเนอะ”
มหาเสน่ห์หันไปหาลูกคู่

“อืม”

พระชะลัดอ้าปากค้าง นี่มันพี่น้องอะไรกัน แข่งให้พี่สาวเป็นหม้าย
ชั่วช้าเลวทรามสุดๆ

“พี่ว่าพวกนายต้องปรับทัศนคติไม่ก็ตรรกะ เอาอย่างนี้ใหม่
พี่พอรู้จักคุณหมอมองๆ ไว้เราไปลองรักษากันดูใหม่” ด้วยความใจเย็น

และรักในอาชีพหมอ พระยษลจึงอดเป็นห่วงสามหนุ่มไม่ได้

“ไม่เอา ไม่ได้บ้ำสักหน่อย” น้องเล็กโวยวาย

“ยังไม่ได้บอกเลยว่าจะพาไปหาหมออะไร”

“ไม่บอกก็รู้ พี่น้ำค้างนี่เห็นเจียบๆ แต่แอบกวตืนเหมือนกันนะครึบ”

พระยษลคลี่ยิ้มอบอุ่น “ติดมาจากพวกนายนั่นแหละ ว่าแต่เรื่องคาวีนะ เพลาๆ ลงบ้าง บางทีมันก็อยากมีเวลาส่วนตัวเหมือนกันนะ เล่นหอบผ้าหอบผ่นไปนอนเฝ้า ผัวเมียเขาละเหยียจู้หรือเปล่า” ชายหนุ่มทำหน้าที่เพื่อนที่ดีอย่างแข็งขัน

สามหมา เอ๊ย สามมหาทำหน้ายุ่ง

“พวกเราคิดถึงหลานนี่” มหาเสน่หี่ชี้แจง

“คิดถึงหลานหรือหวงพี่สาวกันแน่” คนฟังแย้งอย่างรู้ทัน แน่นนอนว่าทางรักของคาวีกับบุษบานั้นโรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะครอบครัวหญิงสาวไม่ทราบ และพอรู้ก็สายไปเสียแล้ว เนื่องจากคาวีปลุกเสกกุมารเข้าท้องบุษบาเป็นที่เรียบร้อย

“ก็ทั้งสองอย่างนั่นแหละ มีอย่างไหน พี่ถึกอะยังไม่ผ่านด่านพวกเราเลย เล่นลัดตัดตอนทำพี่เดหลีท้องไปก่อน อีกอย่างใครๆ เขาก็หวงพี่สาวกันทั้งนั่นแหละ แล้วถ้าพี่น้ำค้างมารักกับพี่สาวเห็นคนใดคนหนึ่ง” ซึ่งหมายถึงการเกดไม่ก็อัญชัน

“เห็นก็จะช้ดขวางเหมือนกัน” คนทรงเสน่หี่ร้ายยาว ไม่ทันเห็นสีหน้าพี่ชายอีกสองคน

“เฮ้ย!!!” อีกสามหนุ่มประสานเสียงกัน ก้อนมหาไซค์จะตบป่าบที่หัวน้องชาย

“มึงอย่าพูดจาอัปมงคลแบบนี้สิไอ้เห่น!”

คนที่โดนพาดพิงว่าเป็นส่วนหนึ่งในความอัปมงคลช้กสีหน้าดีที่คนอื่นเดินกลับมาที่รถพอดี เรื่องเลยจบค้างตรงเขาเป็นตัวอัปมงคล

สำหรับไอ้สามมหา!

หลายวันหลังจากนั้น คาวีก็ยังไม่โทร. ตามพระราชลทุกวัน ซึ่งก็ตรงกับช่วงที่ไม่อยู่เวอร์พอดี ดูเหมือนสามมหาจะลดความแสบสันลงหลังจากได้กล่าวหาเขาและเขาเอ่ยเตือน พระราชลต้องวิ่งมาคอยช่วยเพื่อนตามคำขอร้อง จากนั้นก็กลับไปทำงานที่โรงพยาบาลต่อ เป็นแบบนี้เกือบสองสัปดาห์กว่าจนสามแฝดเดินทางกลับไปเรียนต่อบ้านเสียสงบขึ้นเยอะทีเดียว ตอนนี้อยู่ดีกับฟาบีโอกำลังเตรียมตัวเดินทางกลับ คงเหลือแต่พี่น้องอีกสามคนของบุษบา ซึ่งอ้างว่าจะอยู่ดูความคืบหน้าบ้านบนเนินที่กำลังปลูกสร้าง คาวีแบ่งที่ดินให้พ่อตาแม่ยายไว้ปลูกบ้าน หรืออีกนัยหนึ่งเพื่อกันตัวปวงนยามเฮโลกันมาเยี่ยมหลาน

“สรุปว่าฉันเป็นเพื่อนหรือเบ๊แก่กันแน่คาวี” คนที่โดนเรียกตัวมาใช้งานโวยวายขึ้นในเย็นวันหนึ่ง

“เออน่า ฉันชอบใจแกนะน้ำค้าง เดี่ยวฉันให้ไอ้ยมไปส่งแกนะ จะไปนอนค้างที่หอพักในเมืองเลยไหม หรือจะไปนอนบ้านตาแก่ก่อน”

“ไปในเมือง ขึ้นกลับไปให้ตาเห็นสภาพนี้มีหวังโดนบ่นขรม” คนถูกตามตัวมาเพื่อขับรถพาลูกท่านหลานเธอไปตลาดบอก พ่อตาคาวีนี่ก็แปลก คนงานอื่นๆ จะขับรถให้ก็ไม่ยอม ต้องเป็นเขาคนเดียวเท่านั้น แม้จะได้รับคำเชยชมว่า ‘ไว้ใจ’ แต่แพทย์หนุ่มหาได้ปลาบปลื้มแววตาเหี้ยมๆ ที่ส่งมาบอกความนัยว่า...อย่าริอ่านจับลูกสาว ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีความคิดนั้นอยู่ในหัวเขาเลย เจอมหาทั้งสามไปก็เซ็ดหلابตะขาบกัดแล้ว เขาไม่กล้าเอาชีวิตเรียบง่ายสงบสุขไปเสี่ยงให้ตกอยู่ในพายุ نارิกิสอย่างนั้นหรอก แพทย์หนุ่มคิดโดยไม่รู้ล่วงหน้าว่า อีกไม่นานเขาจะไม่แค่เอาตัวเข้าไปเสี่ยง แต่จะตกอยู่ท่ามกลางพายุเลยทีเดียว

นอนหลับพักผ่อนที่หอพักได้สามชั่วโมงแพทย์หนุ่มก็ถูก
ตามตัว เนื่องจากคนไข้เด็กซึ่งเขาเป็นเจ้าของไข้มีอาการแทรกซ้อนและ
หมอมที่อยู่เวรก็ติดเคสหนัก พระราชชลอบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่ถึงสิบนาที
ก็ปั่นจักรยานฝ่าความมืดไปที่โรงพยาบาลซึ่งอยู่ใกล้กัน กว่าจะรักษา
คนไข้เสร็จแพทย์หนุ่มถึงกับมีน เพราะหลังจากนั้นพยาบาลก็เซ็น
ทารกแรกเกิดมาที่แผนกนิเวศน์ การเป็นกุมารแพทย์นั้นต้องอดทน
และละเอียดอ่อน เพราะเด็กบางคนที่อายุน้อยไม่สามารถให้ประวัติ
หรือพูดจาสื่อสารบอกอาการแก่เขาได้

พยาบาลที่ประจำแผนกผู้ป่วยเด็กต่างซุบซิบ เมื่อเห็นสีหน้า
ซุบซิบของคุณหมอซึ่งฮอตและพอปิวลาร์ที่สุดในโรงพยาบาลแห่งนี้
ขนาดโหมงๆ หน้าซีดเขียวยังฉายออว่าเสียจนผู้ป่วยสาวๆ หลายคนมอง
เหลียวหลัง และด้วยคำแนะนำ ‘หม่อมหลวง’ ทำให้ชายหนุ่มได้รับความ
สนใจจากสาวๆ อีกทั้งพระราชยังมีรูปร่างสูง ผิวดำ หลังแฉับ
สายตาทรงทันสมัยมีดวงตาสีนิลล้อมด้วยรอบขนตาหนา

ชายเสื้อกาวนีสีขาวไหวสะบัดผ่านเคาน์เตอร์หน้าแผนก พยาบาล
น้อยใหญ่สบตากันด้วยอาการหัวใจละลายเป็นแถบๆ ความหล่อของคุณ
หม่อมหม่อมหลวงเลื่องลือทั่วทั้งโรงพยาบาล รวมถึงความสามารถ
ของชายหนุ่ม ใ้ว่าจะเป็นขวัญใจพยาบาลสาวหมอมสาวเพียงอย่างเดียว
พระราชยังเป็นขวัญใจคนไข้เด็กอีกด้วย

พระอาทิตย์ส่องแสงแรกของวัน แพทย์หนุ่มซึ่งตีหมาแพดำไปถึง
สองแก้วจนตาแข็งไปก็ตรวจคนไข้แผนกผู้ป่วยในต่อ จากนั้นก็ไปแผนก
ผู้ป่วยนอก ช่วงบ่ายก็ตรวจคนไข้แผนกผู้ป่วยในอีกรอบ กลับถึงหอพัก
ในซอยเป็นใจหาก็เย็นย่ำ หัวถึงหมอนคุณหมอมหนุ่มก็สลบไปถึงเช้า
โดยปราศจากเสียงโทรศัพท์รบกวน เนื่องจากเจ้าตัวปัดโทรศัพท์มือถือ
ตั้งแต่บ่าย

2

ประกาศชาย ‘หัวใจ’

พระอาทิตย์สีส้มคล้อยต่ำยามเย็น ต้นข้าวโพดออกฝักเริ่ม
แห้งรอวันเก็บผลผลิต เพลงลูกทุ่งถูกขับขานด้วยเสียงแปร่งๆ ผิดจังหวะ
ดังลอยแว่วมากับสายลม

เป็นโสดทำไม ตายไปเจอะยมบาล ท่านรู้ว่าไม่แต่งงาน เดี่ยว
จะพาลไม่ให้มาเกิด

เนื้อร้องที่ผิดทำนองสามารถเฉือนหัวใจคนฟังได้ไม่น้อย คนงาน
ในฟาร์มมากบารมีกำลังทยอยเดินกลับที่พัก หลายคนหันมาส่งยิ้ม
ให้หนุ่มสาวซึ่งรู้จักในนามน้องนายหญิง ที่ฟาร์มมากบารมีแห่งนี้
เพิ่งผ่านพ้นงานมงคลของควากับนุชบาได้ไม่กี่เดือน ตอนนี้อยู่ครบครัน
มากบารมีได้ต้อนรับสมาชิกใหม่ บรรดาญาติพี่น้องญาติมิตรมารวมตัวกัน
รับขวัญหลาน

เกิดมาทำไม ไม่หาสุขอันล้ำเลิศ เกิดมาอย่าเสียชาติเกิด แต่งงาน
เถิดคุณหนุ่มคุณสาว⁵

‘การะเกด ฟาเบรกาส วงศ์บุษบา’ หันไปค้อนใส่หลังชาย
วัยกลางคนที่ร้องเพลงอย่างอารมณ์ดี ผิดกับแฝดผู้พี่อย่าง ‘เจอเมี

⁵ เพลง “เป็นโสดทำไม” ขับร้อง สุรพล สมบัติเจริญ

พุทธชาติ' ที่คลี่คลายมอບอุณดุจแสงตะวันยามรุ่ง เพราะไม่อนาทรต่อ
ความโสดของตัวเองเหมือนแฝดผู้น้อง ชายหนุ่มหันไปถ่ายพระอาทิตย์
ยามเย็นที่ลอยอยู่เหนือไร่ข้าวโพด เขาและน้องสาวมาพำนักที่นี่บ่อยครั้ง
มาคราวนี้ถือว่าอยู่นานที่สุดเพราะครอบครัวมากบารมีและฟาเบรกลาส
มีสมาชิกใหม่ หลานคนแรกกลายเป็นขวัญใจเบอร์หนึ่งที่ถีบส่งขวัญใจ
นายช่างอ่อนคนเก่าตกกระป๋องนมขึ้นสนิมให้ก่ลิ่งหล่นน้ำคลองจมมิด
แบบไม่มีวันได้ไหลหัวขึ้นมาแย่งชิงอันดับหนึ่งอีกต่อไป ถึงอย่างนั้น
เจ้าตัวก็มีสีหน้ายินดีปรีดาไม่น้อยทีเดียว

“ยิ้มอยู่ได้ ตัวไม่รู้สิรู้สาเลยหรือไง” แผลผู้น้องหันมาแหง สาวโสด
วัยยี่สิบหกปีได้ยินเนื้อร้องทำนองแปร่งๆ นั้นแล้วค้นหัวใจบิๆ

“เพิ่งยี่สิบหก จะเดือดร้อนไปทำไม แต่งงานตอนอายุสี่สิบก็ยังไม่
ไม่สาย” คนเป็นพี่ตอบเนิบๆ กระนั้นกระแสเสียงก็ยังคงลัวขำไม่น้อย
เขายิ้มกว้างเมื่อเห็นฝาแฝดทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“พูดเป็นเล่นนำ สี่สิบนั้นมันเกินแกงแล้วยะ” คนอยากแต่งงาน
เพราะเห็นพี่สาวสองคนมีครอบครัวอบอุ่นและเป็นสุขทั่ว บัวสวรรค์
พี่สาวคนโตเพิ่งแต่งงานไล่หลังบุษบาพี่สาวคนรองไปไม่กี่เดือน ตอนนี
บัวสวรรค์กำลังตั้งครรรภ์ ส่วนบุษบาเพิ่งคลอดน้องไม้ หรือ เด็กชายบารมี
มากบารมี

ครอบครัวฟาเบรกลาสของเธอมี่พี่น้องทั้งหมดแปดคนด้วยกัน
คนแรกคือบัวสวรรค์ แต่งงานกับลักษณะปรีชา เจ้าของรีสอร์ตแถบ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ บุษบาแต่งงานกับควีเจ้าของฟาร์มมากบารมี
อัญชันยังถือครองความโสด เธอกับพุทธชาติเป็นฝาแฝดกัน และมี
น้องๆ แผลสามก็คือ เฟอร์นันโด มหาโชค ฟานซิสโคร์ มหาลาก และ
ฟิลลิปเป้ มหาเสน่ห์ พวกเขาัยทั้งสามเป็นลูกหลง ตอนนีกำลังจำเรียน
ในระดับปริญญาตรี

“ก็ไม่เห็นเป็นไร บอกแล้วไง...เราจะอยู่เป็นเพื่อนเถิดเอง” เจ้าของ

เสียงนุ่มคลี่ยิ้มอ่อนโยน ซึ่งความอ่อนโยนคงส่งไปไม่ถึงแผ่นดินอง เพราะ
เจ้าตัวทำหน้าที่มุ่ยสลัปลับค้อนปะหลับปะเหลื่อก

“แต่...” หญิงสาวอีกอ๊ก บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรกับความโสด
ของตัวเอง หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงไม่คิดมาก แต่พอเห็นพี่สาวทั้งสอง
คนมีคนดูแล มีครอบครัวที่อบอุ่นเหมือนอย่างที่เป็นแม่มีแล้วก็อด
รู้สึกอิจฉาไม่ได้

ความสวยและรวยของการเกิดทำให้รอบกายมีแต่หนุ่มๆ
แวะเวียนมาขายขนมจีบตั้งแต่แตกเนื้อสาวเลยก็ว่าได้ แต่สองสิ่งนี้บางที
ก็เหมือนคำสาป เพราะความสวยและความรวยนี้แหละที่ทำให้หญิงสาว
ระมัดระวังตัว ไม่คบหาใคร อีกทั้งมีพี่ชายและน้องชายที่ชอบทำตัว
เป็นไม้กั้นหมาถึงสี่คน สถานะโสดสนิทเลยตกอยู่กับเธอจวบจนอายุ
ยี่สิบหกปี

“เถอะน่า เราอยู่กันสองคนตายายก็ได้นะ” คนที่มักจะพูดภาษา
ไทยเฉพาะกับคนในครอบครัวเลือกใช้คำผิด แผ่นดินองทำหน้าที่นายเถก
เธอกับพุทธชาติเป็นลูกครึ่งสเปน-ไทย-ลาว พี่น้องทุกคนเกิดที่สเปน
ได้รับการเลี้ยงดูและปลูกฝังสองวัฒนธรรม ซึ่งส่วนใหญ่จะเอนเอียงมา
ทางวัฒนธรรมไทย ตอนนี้อยู่ที่พุทธชาติบริหารกิจการโรงแรมของครอบครัว
ฟาเบส พี่น้ำ โฮเทล โรงแรมระดับหกดาวที่มีกิจการอยู่ทั่วโลก

“เจมี! ตายายเขาใช้กับคนที่เป็นผิวเมี่ยกันยะ อย่าบอกนะว่าที่
ไม่มีแฟนเนี่ยเพราะแอบรักน้องสาวฝาแฝด”

มะเหงกถูกย้อมหล่นตุ้บกลางกระหม่อมหญิงสาวพอดิบพอดี
เจ้าตัวร้องจ๊ากอย่างไม่มีจริต เป็นเหตุให้พี่ชายแอบกลอกตาอย่างระอา
กับความแมนของน้องสาว

“อธิบายเฉยๆ ก็ได้ ไม่เห็นต้องจินตนาการไปไกลขนาดนั้นเลย”
ชายหนุ่มได้เสียงนุ่ม

“ก็แล้วมันจริงไหมละ ทุกวันนี้ไปไหนคนเขามักมองว่าเค้ากับตัว

เป็นคู่รักกัน” การกระทำที่น่างำ ยามนี้ถึงสายตาผู้คนที่ไม่ว่าเธอกับ พุทธชาติเป็นพี่น้องกัน อีกทั้งพี่ชายตัวดีก็ชอบกระแซะเข้ามาใกล้ ไม่ก็โอบบ่าเธอตลอด ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดกันหมด รวมถึงผู้ชายที่เธอ เคยแอบหมายตาด้วย

นี่อาจเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้เธอโสดก็เป็นได้ คิดแล้วไซ้แซด...

สองพี่น้องกลับมาถึงบ้านก็เย็นย่ำ ภายในห้องอาหารมีผู้คน รอคอยแล้ว สีหน้าจิตใจของผู้เป็นพี่ทำให้ทั้งสองเอะใจ บุขุขานั้น ไม่เท่าไร แต่อัญชันนี่สีหน้าขาวอย่างกับกระดาษตบเบิ้ลเอ การเกิด ขนลุกซู่ คล้ายมีลางสังหรณ์เตือนให้เธอระแวงระวังตัวเอาไว้

“มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่าครับ” พุทธชาติถามขึ้น เขาไม่ชอบให้ พี่สาวมีสีหน้าแบบนี้ และไม่ชอบให้ใครมาทำให้ทั้งสองขุ่นเคืองใจ อีกด้วย ชายหนุ่มเบือนสายตาไปยังพี่เขย คาวีรีบถลึงตากลับเป็นการ ปฏิเสธว่าไม่ได้ทำ

“คุณป้าโทร. มา” อัญชันเป็นคนตอบ สองแฝดสบตากันแล้ว ถึงบางอ้อ เพราะเดาได้ว่าคงไม่ใช่เรื่องดี อัญชันเห็นสีหน้าโล่งใจของ น้องสาวแล้วรีบพูดต่อ

“คุณป้าจะหาลูกเขยเอง” เธอพูดจบก็รอดูสีหน้าน้องสาว การเกิดเพียงเล็กน้อยและยกไหล่อย่างไม่รู้สึกรู้สา

“ตัวไม่รู้สึกร้ออะไรเลยหรอ” พุทธชาติสะกิดถามน้องสาว เขายัง แอบตกใจ เห็นผู้เป็นพ่อเคยเปรย แต่ไม่นึกว่าจะเอาจริง

“รู้สึกร้อ?” การเกิดทวนถามหน้าซื่อ “รู้สึกร้ออะไร แต่คุณป้าจะ หาแฟนให้อัญชัน”

แฝดคนที่ได้ยินถึงกับคลี่ขี้มอบอุ่นให้ ใช้มือขี้มมสลวยของ น้องสาวจนเจ้าตัวร้องอวยวายเพราะเกรงผมที่สระเซตมาอย่างดีจะ พันกันยุ่ง

“ใครบอกว่าคุณป้าจะหาให้แค่อัญชันยายบื้อ” พุทธชาดกระเซ้า กลัวหัวเราะ นานๆ ครั้งจะได้ยินเขาเรียกแปดพี่น้องว่ายายบื้อ ซึ่งชายหนุ่มต้องรู้สึกเอ็นดูน้องสาวคนนี้มากเลยทีเดียว

“หา! แต่เอ๊ะเมื่อก็ตัวเรียกเค้าว่ายายบื้อใช่ไหม ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้เลยนะ เค้าไม่ได้บื้อ แค่อัญชันตัวซ้า แล้วก็...ทีหลังจะดำให้ดำว่ายายสวยยะ!” คนรู้ตัวว่าสวยสะบัดบ๊อบใส่พี่ชาย วิ่งถลาไปเกาะแขนพี่สาวอีกคนที่ลงเรือลำเดียวกัน “จิบ้าตาย...คุณป้าเกิดเขี้ยนอะไรขึ้นมาเนีย แค่นี้พูดทิ้งท้ายเอาไว้ก่อนกลับก็หลอนจะแะอยู่แล้ว”

“ไม่จริงใช่ไหมอัญ” เธอถามอย่างมีความหวัง

“จริง คุณป้าส่งอีเมลรูปและประวัติว่าที่ลูกเขยมาให้พี่เป็นกะตัก”

“หา...เยอะขนาดนั้นเชียว”

“อ้อ แถมยังย้ำว่าไม่ให้เราชอบคนเดียวกันอีกด้วย” อัญชันที่กลัวโดนจับคลุมถุงชนไม่แพ้น้องสาวบอก เธอโสดของเธออยู่ดีๆ ทำไมจู่ๆ ถึงอยากให้แต่งงานก็ไม่รู้

“โอ๊ย ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก เพราะเกิดจะไม่เลือก! ถ้าอยากให้แต่งงานมีผัวนัก เกิดจะเลือกของเกิดเอง!” คนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นตัวแม่เรื่องชีวิตประกาศเสียงดังฟังชัด บรรณที่นั่งอยู่ในห้องด้วยถึงกับปรบมืออย่างถูกใจ หรืออีกนัยคือสะใจที่ฟาปิไ้อ้จะไม่ได้ตั้งใจคิด

พุทธชาดนี่หน้า “ใช้คำว่าสามีสุภาพกว่า” เขาแย้ง ไม่ชอบใจที่น้องสาวชอบใช้คำพูดเหมือนน้องชายแปดสาม หากนำบรรดาสีสาวฟาเบรกลาสมาเทียบความแมนกันแล้ว การเกิดคงอยู่ที่หนึ่ง รongมาก็บัวสวรรค์ ส่วนบุษบากับอัญชันรังอันดับเดียวกัน

“อู๊ย หน้าลิวหน้าชวานยังจะมาห่วงความสุภาพ ในนี้มีแต่คนกันเองทั้งนั้น”

“ต้องฝึกให้เป็นนิสัย ตัวเป็นผู้หญิงนะอย่าลืม” ชายหนุ่มเอ็ด

น้องสาวที่ชอบแมนยามเปลอตัว แมนอะไรก็แมนไป ออย่าแมนด้วยการพูดคำไม่สุภาพ มันไม่น่าฟัง

“เจมี!” การทะเลาะวิวาท เธอทะเลาะกับพี่ชายเรื่องนี้เป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ ก็แค่เธอหลุดพูดคำไม่สุภาพนิดหน่อยมันจะอะไรกันหนักหนา อีگونهตอนนี่ไม่ใช่เวลามาพูดว่าเธอทำตัวไม่สมกับเป็นผู้หญิงสักนิด

การเติบโตขึ้นมาพร้อมกับฝาแฝดที่เป็นผู้ชายทำให้การทะเลาะมีนิสัยๆ แต่เล็กจนโตเธอติดกับพุทธชาติเป็นตั้งเม มีแต่ชายหนุ่มที่คอยกันน้องสาวให้ออกจากวงพี่น้องผู้ชาย ยามไปค้างทำรายงานบ้านเพื่อนก็ไม่ยอมให้เธอไปด้วย โดยอ้างว่าเธอเป็นผู้หญิง พี่ชายและน้องชายคอยปกป้องทำตัวเป็นบอดีการ์ดให้เธอและพี่สาวมาโดยตลอด สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยมีคนทักว่านามสกุลเหมือนกันเป็นมิดและมิดเตอร์ฟาเบรกาส พุทธชาติไม่เคยโต้แย้งหรืออธิบายให้ถูกและควรปล่อยให้คนอื่นเข้าใจว่าเธอกับเขาเป็นสามีภรรยากันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งนั่นเป็นเรื่องทุเรศที่สุด!

“ยังไงเค้าก็ไม่ยอมให้คุณป้าจับคลุมถุงชนหรอก” หญิงสาวลดเสียงลงเมื่อเห็นสีหน้าเรียบนิ่งของผู้เป็นพี่ ใบหน้าหล่อเหลายามนี้ไร้รอยยิ้มอบอุ่นดังแสงตะวันยามเช้า มันดูน่ากลัวน่าเกรงขามไม่น้อย เธอรู้อยู่แก็ใจว่าน่ากลัวน่าเกรงขามได้มากกว่านี้เมื่ออยู่ต่อหน้าศัตรูซึ่งไม่ใช่เธอ

“พี่ก็เหมือนกัน พี่ยอมตายดีกว่าต้องไปแต่งงานกับคนที่พี่ไม่รัก” อัญชันแทรกขึ้น หยาดน้ำตาคลอดวงตาทั้งสอง ถึงเธอจะหัวอ่อนเชื่อฟังผู้ให้กำเนิด แต่เรื่องนี้คงยอมไม่ได้ จู่ๆ ภาพใบหน้าของชายหนุ่มอีกคนก็ผุดขึ้นมาซ้อนทับใบหน้าน้องชาย คนคนนั้นที่หายไปจากชีวิตเธอนานหลายปี คนที่พอรู้ว่าเธอเป็นลูกเศรษฐีก็หายลี้ไปจากวงจรชีวิตหญิงสาวแม้ริมฝีปาก

บางครั้งความรวยล้นฟ้าก็ช่างน่าเกลียดนักสำหรับเธอ

“อัญ!” สามเสียงประสานกัน นุชบามีสีหน้ากังวลใจอย่างเห็นได้ชัด ส่วนพุทธชาติกับภรรยาเกิดต่างทำหน้าตักใจ น้อยครั้งที่สาวหวานอย่างอัญชันจะลุกขึ้นมาขัดคำสั่งผู้เป็นพ่อ

“อย่าพูดว่าจะยอมตายง่าย ๆ สิอัญ ฟังแล้วเกิดใจไม่ดี” คนที่มีอายุห่างจากพี่สาวแค่หนึ่งปีบอกเสียงอ่อย

“พี่พูดจริง” อัญชันมักแทนตัวว่าพี่ ขณะที่การเกิดและพุทธชาติเรียกเธอว่าอัญ

“เถอะน่า ยังไงก็มีทางออก บางทีคุณป้าอาจล้อเล่นก็ได้” การเกิดปลอบ ทั้งที่กำลังคิดว่าคุณป้าคิดจริงทำจริง แบบไม่ใช่สแตนด-อินอย่างแน่นอน ดีไม่ดีจะมีผู้ช่วยอย่างพวกหมาก็ได้ งานนี้ช่วยยกกำลังสี่ของแท้เสีย เธอเหลือบมองพี่ชาย หรือ...บางทีอาจช่วยยกกำลังห้า!

“คุณป้าไม่ได้ล้อเล่น” พุทธชาติบอก มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าผู้เป็นพ่อไม่ล้อเล่นอย่างแน่นอน คนอย่างคุณป้าลองออกปากว่าจะหาลูกเขยเองก็คือหาเอง และแน่นอนว่าคุณสมบัติต้องเลิศล้ำนำหน้าลูกเขยถึงที่นั่นส่งสายตาหวานฉ่ำให้พี่สาวเขาที่ถลิ่งตาปรามสามี่

“พี่ก็คิดอย่างนั้น พี่ไม่ยอมนะพูด ถ้าคุณป้าจะจับพี่แต่งงานจริงๆ พี่จะหนี”

“เฮ้ย หนีไปไหนกัน ที่เมืองไทยตัวก็เคยมาแค่บ้านพี่รัก บ้านพี่ถึก”

คนถูกเรียกว่าถึกเกือบคือนตาคว่ำ หลายคนได้ยินสมญานามเขาแล้วก็พากันเรียกจนติดปาก

“ไม่รู้ พี่อาจไปหาเพื่อนที่เคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันก็ได้” หญิงสาวหมายถึงคนที่หลบหน้าเธออยู่ตอนนี้ บางที...คงถึงเวลาออกตามหาเขาเสียที

“ไม่เอาน่า เราจะหนี แต่เราจะสู้กับคุณป้าด้วยการหาผะ...

แค้กๆ” สระอ้วนติดคอการะเกดจนไอดั่งแค้กๆ “เอ่อ หาสามีด้วยตัวเอง”

อัญชันฟังแล้วนินวหน้า แล้วอยู่เพื่อหาสามีกับหนีเพื่อไปหาสามี
มันต่างกันตรงไหนเขียว เพราะท้ายสุดก็ได้สามีที่เลือกมาด้วยตัวเอง
จนได้แหละน่า หญิงสาวคิดในใจครวๆ หากผู้เป็นพ่อส่งสัญญา
เอาจริงขึ้นมาเมื่อไร เห็นที่เธอต้องหนีไปหาสามีเองบ้างแล้ว ปล่อยให้
การะเกดต่อผู้ไปคนเดียวเถอะ!

หลังจากอาหารเย็นมีอนั้นการะเกดรีบวิ่งขึ้นห้องเพื่อเช็ค
อีเมลทันที แพ้มประวัติชายหนุ่มนับสิบถูกส่งมาทางอีเมล มีตั้งแต่
นักธุรกิจยันนักบิน คุณสมบัติผู้คนเหล่านั้นเลิศเลอเพอร์เฟกต์อย่างมาก
หากเปรียบเทียบสินค้าก็ต้องเรียกว่าเกรดพรีเมียม หญิงสาวไล่สายตา
อ่านไปได้สองสามคนแล้วถึงกับพุบหน้ากับโต๊ะ อายากกรี๊ดร้องออกมา
ดังๆ ทำไม่ต้องเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นกับชีวิตเธอด้วย ถึงจะประกาศหา
สามีด้วยตัวเอง แต่ครั้นมองความเป็นจริงรอบตัวเธอตอนนี้ก็ไม่มีใคร
เข้าข่ายเป็นที่พึงสักคน

การเป็นสาวโสดวัยยี่สิบหกปีที่ไม่เคยมีคนรักหรือคนที่คบหา
ดูใจกันไม่ใช่เรื่องเดือดร้อนอีกต่อไปแล้ว แต่การเป็นลูกสาวที่กำลัง
โดนผู้เป็นพ่อจับคลุมถุงชนนี้สิปัญหาใหญ่เลย เธอเข้าใจผู้เป็นพ่อ
คุณป้ารักลูกทุกคนมาก เวลาคบหาใครก็อยากช่วยเพื่อนช่วยดู แต่เธอ
ก็เชื่อในสายตาของพี่สาวทั้งสองที่แต่งงานไปแล้วเช่นกัน ทั้งสองคนตาถึง
เลือกคนไม่ผิด เพราะพี่เขยทั้งสองคนต่างเป็นคนดีและรักครอบครัว

มือหนาก่ายทอดความอบอุ่นอยู่บนศีรษะ การะเกดรู้จักเจ้าของ
ความอบอุ่นนี้เป็นอย่างดีเพราะเกิดห่างกันแค่ไม่กี่นาที เมื่อตอนเย็น
พุทธชาตเพิ่งบอกให้เธอไม่ต้องเดือดร้อนที่จะอยู่เป็นโสด แต่งงานตอน
อายุสี่สิบก็ยังไม่สาย แต่ตอนนี้เธอกำลังเดือดร้อนกับความจะ ‘ไม่โสด’
ของตัวเองเสียแล้ว

“เค้าจะทำยังไงดีพูด เค้าไม่อยากแต่งงาน” คนที่ไม่อยากโสด อยู่แห่มีบๆ โอดครวญ

“อ้าว ก็ไหนเมื่อตอนเย็นยังบอกไม่อยากโสดอยู่เลย” คนเป็นพี่ แชว มือที่วางทาบบนศีรษะทุยขยี้เรือนผมสลวยจนยุ่งพันกัน ถึงตอนนั้น เจ้าตัวกลับไม่รู้ร้องโวยวายใดๆ

“เค้าอยากเลือกสามีเอง เค้าไม่เอาคนที่คุณป้าเลือกให้ มีแต่ แก่ๆ เค้าไม่ชอบ!” คนยังพุงหน้าอยู่กับโต๊ะสะบัดเสียงในตอันท้าย

“หือ คนนี้อายุมากกว่าเกิดแค่สองปีเอง ทำไมถึงว่าแก่กว่า” ชายหนุ่มจ้องจอกคอมพิวเตอร์ ที่มีใบหน้าพร้อมประวัติของชายคนหนึ่ง ปรากฏอยู่ ชายในภาพดูหล่อเหลาสวมชุดเครื่องแบบซึ่งน่าจะเป็นนักบิน

“นั่นแหละแก่ ก็เค้าชอบกินเด็กนี่นา”

มะเหงกถูกย้อมหล่นตู่บใส่ศีรษะคนคร่ำครวญจะกินเด็ก

“โอ๊ย เจ็บนะ เขกลงมาได้”

“อยากพูดไม่เพราะทำไม” คนเป็นพี่เสียงไปนั่งตรงขอบเตียง มองน้องสาวที่ยังพุงหน้ากับโต๊ะด้วยสายตาเอ็นดู

“ไม่ดีตรงไหน ก็แค่อยากมีแฟนเด็ก” หญิงสาวเอียงหน้าสบตา ผู้เป็นพี่

“ก็ไม่ได้ตรงที่เราเป็นผู้หญิงนั่นแหละ” เพราะได้รับการเลี้ยงดูและ ปลูกฝังวัฒนธรรมไทยทำให้ชายหนุ่มต้องคอยปรามน้องสาวอยู่ตลอด

“ฮึ เออะอะอะไรก็ผู้หญิง น่าเบื่อ...” การกระทำเสียงขึ้นจุมูกใส่ พี่ชาย

พุทธชาติคลี่ยิ้มอบอุ่น “ไม่เอาน่า เราไม่ปล่อยให้ผู้ชายไม่ดีเข้าไปใกล้เกิดหรอก”

การกระทำหน้า พังเหมือนเป็นคำพูดปลอมใจ แต่แปลแล้วแปล อีกยิ่งดูมีเงื่อนไข “แล้วถ้าคนที่คุณป้าเลือกเป็นคนดีล่ะ” เธอลอง หยั่งเชิง

“ก็ลองคบหากันดู ถ้าเกิดไม่ชอบค่อยปฏิเสธ”

‘ฟังดูง่ายง่าย’ การระเบิดแบบปาก อย่างไรก็ตามเสียคุณป้าก็เลือกคนดี ๆ มาทั้งนั้นแหละ สรุปว่าที่พี่ชายเธอพยายามเกลี้ยกล่อมนี่คือให้ยอมทำตามอย่างว่าง่ายง่ายหรือ

“ไม่! เค้าจะไม่ลองคบกับคนที่คุณป้าเลือกให้ เค้าจะหา ‘คน’ ของเค้าเอง”

หลังจากประกาศเสียงดังฟังชัดเหมือนหาเพื่อนกินข้าวแล้ว

สองวันผ่านไป ‘คน’ ที่การระเบิดตามหากก็ยังไม่ปรากฏตัว คาวิกกลายเป็นที่ปรึกษาของหญิงสาวแทนพี่ชายฝาแฝดที่ตอนนี้ดูจะเอนเอียงไปทางผู้เป็นพ่อ พุทธชาติได้ดูประวัติหนุ่ม ๆ ที่ฟาบีไอผู้เป็นพ่อส่งมาอย่างเอาใจจริงเอาใจจนพี่สาวและน้องสาวแอบผวา ต่างเลียงหลบหน้าหนีกันไปคนละทิศละทาง และทิศที่การระเบิดหนีมาก็คือ...

มอ...มอ...

เสียงร้องครวญเพราะเจ็บปวดอย่างรุนแรงดังระงม หญิงสาวที่นั่งบนศาลาพักห่างจากคอกโคทำหน้าเหยเก ทั้งสงสารแม่โคที่กำลังเจ็บท้องและสมเพศตัวเองที่ต้องมานั่งฟังเสียงมัน การระเบิดมองแผ่นหลังของพี่เขยที่กำลังช่วยสัตว์แพทย์ทำคลอดแม่โคสาว ที่เธอวิ่งตามเขามาเพราะไม่อยากจะอยู่บ้าน

เสียงเฮทำให้หญิงสาวหันไปมอง ลูกโคตัวสีแดงนอนพะงาบกับพื้นห่างจากขาหลังของแม่โค พักเดียวเจ้าตัวเล็กก็ขยับลุกอย่างทุลักทุเล ท่ามกลางเสียงเอาใจช่วยของเหล่าคนงาน สาวคอกไม้ถอนหายใจอย่างโล่งอกหลังจากแอบเอาใจช่วยอยู่นาน แม่โคสาวเลียใบหน้าลูกน้อย ขณะที่คาวีสั่งยิ้มเหนื่อยๆ ให้น้องภรรยา ช่วงนี้ที่บ้านค่อนข้างสงบสุข เพราะบรรดาญาติๆ บุชบาและพ่อตาแม่ยายต่างกลับไปหมดแล้ว เหลือก็แต่พุทธชาติ การระเบิด และอัญชัน

“ใจ สบายใจขึ้นบ้างยัง” คำถามที่อๆ ห้วนๆ ดังจากปากพี่เขย
“ก็ดีขึ้นค่ะ ได้มองความเจ็บปวดของแม่โคค่อยดีขึ้นหน่อย”

เธอตอบด้วยสีหน้าแข็งๆ

“เฮ้ย ซาติสม์หรือเปล่าเรา เห็นความเจ็บปวดแล้วสบายใจ”

คนนั่งในศาลายิ้มให้ท่าทางตลกใจเกินจริงของพี่เขย ผู้ชายที่เป็นสาเหตุให้คุณป่าอยากเลิกเฟ้นลูกเขยด้วยตัวเอง คาวีกับบุษบารักกัน โดยที่คุณป่าไม่เห็นด้วย ถึงกับออกโรงค้านสุดตัวจนหวัดได้ดวลปืน กับบิดาของคาวีหลายรอบ แต่ความรักก็นำพาให้สองครอบครัวหันมาปรองดองกันได้ในที่สุด เรื่องราวความรักท่ามกลางการหลบซ่อนและความขัดแย้งเลยจบอย่างแฮปปี้เอนด์ ทว่าจบสวยขึ้นสุขแต่เรื่องของบุษบา กรรมใหญ่ๆ หนักๆ สิมาตกอยู่ที่เธอกับอัญชัน คิดถึงแฟ้มประวัติที่พุทธชาดพิมพ์ออกมาดูแล้วอดผวาไม่ได้

“จริงๆ นะพี่คาวี เกิดเห็นแล้วหายปวดหัวขึ้นเยอะเลย”

คาวีอยากค้อนคนเอาอาการปวดหัวกับปวดท้องจะคลออดมาปนกัน การระเกดกำลั้งโดนฟาบีไอ้จับคลุมถุงชน พ่อตาเต่าล้านปีอยากหาลูกเขยที่ถูกใจ คาวีทำหน้าที่กับความตั้งใจที่ราวกับหลุดมาจากนิยายน้ำเน่าหรือละครหลังข่าว ไม่ได้มีแค่เขาหรอกที่ไม่ถูกใจพ่อตา เขยใหญ่อย่างลักษณะปริชาก็เคยอยู่ในตำแหน่งนั้นเหมือนกัน สามีของบัวสวรรค์เลิศเลอเพอร์เฟกต์กว่าเขาหลายร้อยเท่า ฟาบีไอ้ก็ยังไม่ถูกใจ สรุปลแล้วพ่อตาของเขาคงปรารถนาจะให้ลูกสาวห้อยโหนโตงเตงอยู่บนคานเสียมากกว่า

“แล้วอัญชันล่ะว่าไง ไม่เห็นออกมาเดินแรงเดินกาเหมือนเราเลย”
เขาถามถึงอัญชัน น้องสาวภรรยาอีกคนซึ่งยังไม่แต่งงานและตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับการระเกด

“ไอ้...อัญหรือจะกล้ำมีปากมีเสียงกับคุณป่า ให้โลกแตกก่อนเถอะ” การระเกดพูดถึงพี่สาวอีกคนด้วยความจุนเจือว ที่แรกก็ประกาศ

เสียงดังฟังชัดว่าไม่ยอม พอลูกป้าโทร. มาเมื่อวาน ฝ่ายนั้นเอาแต่นั่ง
อมพะนำ ไม่คิดคำนึงใดๆ เลยทำให้คุณป้าพลอยได้ใจ

“เราก็หัดทำตัวว่าอ่อนส่อนง่ายบ้างสิ เพื่อโลกมันจะสงบสุข”
คาวิกระเซ้า

“ให้โลกแตกไปก่อนเถอะค่ะ เกิดไม่ยอมให้คุณป้าจับคลุมถุงชน
ง่ายๆ แน่ ผัวเกิด เกิดจะเลือกเอง!”

วาจาฮาร์ดคอร์ไม่ต่างกับพี่เขยทำให้สองหนุ่มสาวหัวเราะร่วน
เพราะทั้งสองมีอุปนิสัยใกล้เคียงกันจึงคุยกันอย่างถูกคอ อีกอย่างตอนนี้
แฝดผู้พี่ของเธอแปรพักตร์ไปเข้าข้างคุณป้าเสียแล้ว ก็เหลือแต่คาวิ
ที่ให้ที่พิงพิงคุ้มกะลาหัวเธอได้อีกสักพัก แม้ว่าที่พิงพิงที่เธอหมายถึง
จะเป็น เอ่อ ศาลาเล็กๆ ข้างคอกโคก็ตามเถอะ

จนแล้วจนรอดสาวดอกไม้มักยังคิดหาทางออกไม่ได้ นับวัน

หญิงสาวยิ่งเดือดเนื้อร้อนใจ ฟาบีไอ้โทร. ทางไกลถึงลูกสาวทั้งสองทุกวัน
บอกย้าให้เดินทางกลับสเปนให้เร็วที่สุด อัญชันแม่ไม่ลุกขึ้นมาไววาย
ก็มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก หลายคนไม่คาดคิดว่าผู้เป็นพ่อจะจริงจังขนาดนี้
การะแคะที่ตอนนี้พาลไม่พูดกับพี่ชายก็ออกจากบ้านไปขลุกตัวที่
กระท่อมริมน้ำตก ส่วนอัญชันก็เอาแต่ขลุกอยู่ในห้อง แต่ก็ช่วยน้องชาย
บริหารงานในโรงแรมฟาเบรกลาส แม้อัญชันกับพุทธชาติมาพักที่นี้
แต่ก็ยังต้องทำงานด้วย ยกเว้น...คนที่หนีไปขลุกตัวอยู่กระท่อมริม
น้ำตกทั้งวัน

ต้นไม้ น้ำใส โขดหิน ธรรมชาติรอบตัวไม่สามารถสร้างอารมณ์
สุนทรีย์ให้คนที่นั่งทอดแหย่บนโขดหินเล็กๆ แซะเท้าอยู่ในน้ำได้ หญิงสาว
เอาแต่ถอนหายใจ เป็นเหตุให้คนที่ถูกส่งมาเฝ้านายสาวอย่างแค้นกับ
มะกอกพลอยถอนหายใจไปด้วย

“เห็นคุณเกิดเป็นแบบนี้แล้วก็หนีไปด้วยเนอะพี่มะกอก” แด้ว

หันมาพูดกับแฟนหนุ่ม

“อ้อ เคยเห็นแต่คุณเกิดยิ้ม”

“พอคุณเดลีนี้ก็แปลก ไม่รู้จะอคติกับนายคาวีไปทำไม” หญิงสาวบ่นเบาๆ แม้จะได้ยินมาว่าครอบครัวบุษบานั้นรวยระดับมหาเศรษฐี แต่เจ้านายเธอก็ใช้จะมีแค่ตัวเปล่าๆ เสียที่ไหน คาวีมีที่ดินนับพันไร่ ไหนจะวัวอีกเป็นพันๆ ตัว

“ธรรมดาแหละ นายไม่ได้เข้าทางตรอกออกทางประตูเหมือนชาวบ้านเขา” มะกอกกล่าวล้าช้า คาวีมีวิธีจับสาวแบบเหนือชั้นกว่านั้นเยอะ

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” แด้วมองไปทางคนที่ทำหน้ามุ่มสลับกับถอนหายใจ พลังคิดในใจอยู่นานก่อนจะเอ่ยชวนผู้เป็นน้องสาวของนายหญิง “คุณเกิดคะ ไปซื้อของในเมืองกันไหมคะ” พาการะกอดไปเปิดหูเปิดตาอาจทำให้หายเครียด ถึงโอกาสมีน้อยแต่ก็ดีกว่าปล่อยให้อุดคู้้อยู่ในฟาร์มโดยไม่ได้ทำอะไรเลย

“จริงด้วย” มะกอกพูดขึ้นอย่างเห็นด้วย “ไปซื้อนิตยสารที่คุณเกิดชอบอ่าน ไม่ก็ไปชอปปิงในห้างก็ได้นะครับ เดี่ยวผมกับแด้วจะไปเป็นเพื่อน” แม้ห้างสรรพสินค้าที่มะกอกกล่าวถึงจะเป็นเพียงห้างใหญ่แห่งเดียวในจังหวัด แต่ก็ถือว่าครบครัน

การะเกดรับรู้ความห่วงใยของคนทั้งสองจึงหันมาพยักหน้าเอื่อยๆ ด้วยท่าทางซึ้งกะทือ ที่เป็นอย่างนี้เพราะยังหาทางออกให้ตัวเองไม่เจอ ใ้ครั้งจะไปจ้างผู้ชายมาเป็นคู่รักกำมะลอเหมือนละครหลังข่าวก็ไม่เข้าท่า เธอไม่มีวันให้ผู้ชายที่ไม่รู้จักแตะเนื้อต้องตัวเป็นแน่ ต่อให้รู้จักกัน ชาวอนเธอก็เห็นยาก เพราะแม่ปลูกฝังวัฒนธรรมไทยหลายอย่างให้ตั้งแต่เล็ก เธอและพี่น้องจึงถือเรื่องนั้นกันทั้งๆ ที่เติบโตขึ้นมาท่ามกลางสังคมแบบเปิด

ห้างสรรพสินค้าแห่งใหญ่มีสั่งอำนวยความสะดวกครบครัน

การเกิดขลุ่ยอยู่ในร้านหนังสือนานเกือบสองชั่วโมงหลังจากคะยั้นคะยอให้มะกอกกับแต้วซื้อตั๋วหนังกันสองต่อสอง กว่าเธอจะพูดให้สองคนยอมไปดูหนังสองต่อสองได้ก็เล่นเอาเหนื่อย เพราะเห็นถึงความหวังดีของทั้งสอง หญิงสาวจึงอยากตอบแทนพวกเขาบ้าง การเกิดเลือกนิตยสารหลายสิบเล่มรวมถึงนวนิยายโรมานซ์หลายเล่ม โดยมีพนักงานในร้านคอยให้บริการรับหนังสือไปวางไว้ที่เคาน์เตอร์

หญิงสาวออกจากร้านหนังสือแล้วเดินไปเลือกซื้อดีวีดีไว้ดูแก้เซ็งระหว่างดูงานประจำตัวผู้เป็นพ่อ งานหนักเลยไปตกที่พุทธชาติซึ่งเป็นผู้บริหาร รวมถึงอัฒจันทร์นั่งตำแหน่งรองประธาน ถึงอย่างนั้นทั้งสองก็ดูจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจที่เธอไม่ทำงานสัปดาห์ โดยเฉพาะพุทธชาติที่ทำงานแทนเหมือนเต็มใจ การเกิดรู้ว่าพี่ชายฝาแฝดรักเธอมาก อาจเพราะเกิดไล่หลังกันไม่กินาทีหรือเพราะเป็นฝาแฝด ตั้งแต่เล็กจนโตไม่มีใครรังแกเธอเพราะพี่ชายคอยทำตัวเป็นบอดี้การ์ด

พุทธชาติคอยทำตัวเป็นไม้กั้นหมาไล่ผู้ชายที่เข้ามาจีบอย่างไร เธอเองก็แสดงออกว่าหวงพี่ชายไม่แพ้กัน ทั้งเธอและเขาเลยยังไม่มีความรัก แต่ตอนนี้พี่ชายที่เธอออกกับผู้เป็นพ่อกำลังทำเหมือนผลึกใสให้เธอไปอยู่ในความดูแลของคนอื่น นอกเหนือจากโกรธที่ผู้เป็นพ่อพยายามจับคู่ให้ การเกิดยังน้อยเนื้อต่ำใจที่พุทธชาติไม่ออกโรงปกป้องเธอเหมือนเช่นเคย หลายคืนที่เอาแต่นอนร้องไห้เพราะคิดว่าพี่ชายไม่รักเธอแล้ว ถึงอยากให้เธอแต่งงานแต่งงานไปอยู่ในความดูแลของคนอื่น

ความน้อยใจแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธ เธอโกรธที่พุทธชาติตั้งหน้าตั้งตาช่วยคุณป้าดูแฟ้มประวัติว่าที่ลูกเขยอย่างเอาเป็นเอาตาย เป็นครั้งแรกในชีวิตที่หญิงสาวไม่พูดกับพี่ชายเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์

การเกิดแม้ริมฝีปากขณะกวาดสายตาดูเลือกหาภาพยนตร์ไว้ดู

แก๊งค์ บนชั้นภายในร้านแยกหมวดไว้อย่างชัดเจน เธอยืนอยู่หน้าชั้น ภาพยนตร์แนวแอคชั่น กวาดสายตาหาภาพยนตร์บู๊ประจำล่าม โคตร ไม่ก็เลือดสาดหัวขาดกระเด็น เอ...ถ้าเป็นอย่างหลังสงสัยต้องไปหาที่ชั้นภาพยนตร์แนวสยองขวัญลุ้นประสาท หญิงสาวยิ้มชะงักเล็กน้อยเมื่อพนักงานในร้านกำลังลองแผ่นให้ลูกค้า เสียงเพลงลูกทุ่งไม่คุ้นหูดังจากเครื่องเสียงภายในร้าน เธอเลิกคิ้วยื่นฟังก่อนยกไหล่หันไปเลือกแผ่นภาพยนตร์ต่อและคงเดินไปจ่ายเงิน หากเนื้อเพลงดังกล่าวไม่สะกดใจเธอเข้าอย่างจัง

ประกาศขายหัวใจทอดตลาด ใครหมาขาดเอาไปค้าหาทำไร...

มือบางวางแผ่นดีวีดีลงบนชั้น มองชายสูงวัยที่ยืนหลับตาฟังเพลงอย่างซึ้งในอารมณ์ หัวคิ้วโก่งเรียวงามเล็กน้อย มุมปากกดยิ้มน้อยๆ ดูท่าเพลงจะถูกใจคุณตาคนนั้นเป็นอย่างมาก พนักงานก็มีสีหน้าพึงพอใจและคาดหวังว่าจะขายได้ การะเกดฉีกยิ้มกว้างเมื่อบางท่อนบางตอนของเพลงถูกใจเธออีกแล้ว หญิงสาวเลือกซื้อดีวีดีต่อ ตอนจ่ายเงินหญิงสาวมีแผ่นเพลงของนักร้องลูกทุ่งอมตะติดมือมาด้วย เพราะท่อนหนึ่งในเพลงหอกที่โดนใจเธอ

ไม่มีเงิน 'ใจ' แลก 'ใจ' เอาไปฟรี⁶

⁶ เพลง “สายัณห์ขายใจ” ขับร้อง สายัณห์ สัญญา